

lig paa den indstudte Sætning „selv om de ikke have Forsørgelsesret i Kommunen“. Det er nemlig saaledes, og man kan fordomme det, om man vil, men sikkert er det, at i Praxis er det kommet dertil, at man i Kommunerne ikke understøtter fremmede Kommuners Fattige af de Fattiges Klasse. Det gjør man nu en Gang ikke, og vi maa tage Forholdene, som de ligge for, og altsaa sige, at naar vi ville have dem dertil, maa vi give dem en Erstatning eller Betryggelse. Ved at give Understøttelse til en i en anden Kommune hjemmehørende Fattig, hjælper man til, at han muligvis kan blive 5 Aar i Kommunen, og saa bliver han forsørgelsesberettiget, og deraf kan der jo flyde store Udgifter for Kommunen i Tiden, saa jeg kan saa godt forstaa, at man ikke gjør det. Nu sige vi, at for det Første skulle Udgifterne til de Fremmede deles, Opholdskommunen maa give Noget, men Forsørgelseskommunen maa give tre Fjerdedele, og hvad den Tid angaar, hvori han kan faae Hjælp, ere vi gaaede ud fra det samme Forhold, som gjør sig gjældende, naar en Mand er inde som Soldat. Det er den Tid, hvori Ketten til at faae Forsørgelsesret er hvilende, og vi sige da, at det skal gaa til paa samme Maade i det Aar, hvori Understøttelsen er givet. Der er gjort to Indvendinger gjældende herimod. Den ene er den, som den høitæredede Minister gjorde gjældende, da han sagde, at han havde forstaaet Bestemmelsen saaledes — og jeg skal indrømme, at den kunde forstaaes saaledes, men det har ikke været Meningen, og en Redaktionsændring vil kunne forandre det — at de kunne faae i to paa hinanden følgende Aar med visse Mellemrum. Meningen har været: I to paa hinanden følgende Aar, en Gang for alle. Da naar vi have taget de to Aar, er det, som jeg i Gaar har fremhævet paa et andet Punkt, en Indrømmelse til den konservative Retning. Vi ville have disse Folk med, og det er derfor maaſte ikke underligt, at der er reist Modstand fra to Sider, idet vi have taget Hensyn til de forskjellige Anskuelser. Det er jo ikke Meningen at føre denne Sag frem som et Agitationsnummer, vi ønske at faae Loven gennemført og have derfor taget Hensyn til begge de to Sider, hvorfra man nu angriber os. Derfor det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch) vil jeg kun bemærke, at jeg fik det Indtryk af det ærede Medlem, at han i Grunden ikke vil unde os Penge uden den Smule, som vi alt have, og som har gjort, at Kasserne til Dato have været ubrugelige overfor den Hjælp, der var tilstøttet. Han vil ikke være med til at give os den i § 2 under Nr. 4 anførte Indtægt

af Brændevinsafgiften, og deri fik han jo Assistance fra det ærede Medlem fra Kolbing (Berg). Til dette ærede Medlem vil jeg sige, at det nye Princip, han fremkom med om Vindrifferne, jo vil bevirke, at skulde vi udarbejde et Forslag desangaaende, fik vi ingen Lov. Samtidig altsaa med, at det ærede Medlem anbefaler Lovens Gjenneførelse, kastet han et Princip ind, som gjør det sikkert, at vi med det ikke kunde faae Loven; det lade vi derfor ligge. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at Brændevinsafgiften jo er en alt bestaaende Skat, lad os derfor bruge det, der er, og hvis Folk i den Anledning skulde lade være med at driffe Brændevin, saa at vi Intet fik til Kassen, saa kunde det jo være, at Kordeleu netop blev størst i dette sidste Tilfælde. Men denne Indtægt vil det ærede Medlem ikke unde os. Han siger, at det vil være uretfærdigt imod Kjøbstæderne. Vi have ikke de tilstrækkelige Oplysninger foreliggende, men jeg tror dog ikke, at de Indtægter, som Kjøbstæderne have af Brændevinsafgiften, er saa store, at de kunne dække indtil Halvdelen af Byrden ved Fattigvæsenet, og jeg har det Haab, at naar vi faae disse Kasser udviklede, skulle vi blive fri for en stor Del eller helst, om det var muligt, for hele det tvungne Fattigvæsen. Saa siger man ogsaa, at det bliver saa ulige fordelt. Men denne Ulighed have vi allerede, selv om vi blot taag Hensyn til Udgiften til Fattigvæsenet. I Viborg Amt varierer f. Ex. Udgifterne fra 10—30 Kr., saa man kan jo se, at der er stor Forskjel. Jeg tror tværtimod, at dette Forslag vil hjælpe til en meget større Ujævnning af Fattigbyrden, end den for Tiden er. Statsstillet vil det ærede Medlem heller ikke være med til, og deri er han enig med den Side, hvortil han hører, og det ærede Medlem sagde ligesom Ministeren: Det er nu en Gang en Kommunesag, og det skal være en Kommunesag. Jeg vil kun sige, at jeg forstaaer det ikke, naar vi kan faae denne Opgave løst paa en tilfredsstillende Maade, hvorfor skal saa et, efter min Mening, galt Princip staa i Veien derfor? Er det blot saa, at naar man har faaet et Princip opstillet, skal det stadig staa i Veien for en heldig Ordning gennem Tiderne? Med Hensyn til § 6 om Sygeafgifter, skal jeg gjerne indrømme Ministeren, at det er i Grunden Noget, der er kommen dumpende ind, idet der var Folk der mente, at vi burde tage dem med. Jeg er nu ikke bange for at lade dem falde ud, især hvis der fra Ministeren skulde komme et Forslag om Sygeafgifter, der kan være tilfredsstillende, saa følger det af sig selv, at de hører hjemme i den Lov. Jeg kan altsaa ikke deri se nogen